

पर्वतैकदेशे वानरयूथं । तच्च कदाचिद्धेमन्तसमये ऽतिकठोरवातसंस्प कथा
 शवेपमानकलेवरं तुषारवर्षोद्धतप्रवर्षधनधारानिपातसमाकृतं न कथ ॥१७॥
 श्विच्छान्तिमगमत् । अथ केचिद्वानरा वह्निकणसदृशानि गुञ्जाफलान्य-
 वचित्य वह्निवाञ्छया पूत्कुर्वन्तः समन्तात् तस्थुः । अथ सूचीमुखो
 नाम पक्षी तेषां तं वृथायासमवलोक्य प्रोवाच । भो सर्वे मूर्खा यूयं । ५
 नैते वह्निकणाः । गुञ्जाफलान्येतानि । तत् किं वृथाश्रमेण । नैत-
 स्माच्छीतरक्षा भविष्यति । तदन्विष्यतां कश्चिन्निर्वीतो वनप्रदेशः ।
 गुहा वा गिरिकन्दरं वा । अद्यापि साढोपा मेघा दृश्यन्ते । अथ ते
 षामेकतमो वृद्धवानरस्तमुवाच । भो मूर्ख किं तवानेन व्यापारेण ।
 तन्मौनेन स्वीयतां । उक्तं च ।

१०

मुहुर्विघ्नितकर्माणां द्यूतकारं पराजितं ।

नालापयेद्विवेकज्ञो यदीच्छेत् सिद्धिमात्मनः ॥४३१॥

तथा च । आखेटकं वृथाल्लेशं मूर्खं व्यसनसंस्थितं ।

आलापयति यो मूढः स गच्छति पराभवं ॥४३२॥

सो ऽपि तमनादृत्य भूयो ऽपि वानराननवरतमाह । भो किं वृथा १५
 ल्लेशेन । अथ यावदसौ न कथञ्चित् प्रलपन् विरमति । तावदेकेन
 वानरेण व्यर्थश्रमत्वात् कुपितेन पक्षाभ्यां गृहीत्वा शिलायामास्फा-
 लितः । उपरतश्च । अतो ऽहं ब्रवीमि ।

नानाम्यं नाम्यते दारु नाश्मनि स्यात् क्षुरक्रिया ।

सूचीमुखं विज्ञानीहि नाशिष्यायोपदिश्यते ॥४३३॥

२०

तथा च । उपदेशो हि मूर्खाणां प्रकोपाय न शालये ।

पयः पानं भुजङ्गानां केवलं विषवर्द्धनं ॥४३४॥

अन्यच्च । उपदेशो न दातव्यो यादृशे तादृशे जने ।

पश्य वानरमूर्खेण सुगृही निर्गृही कृता ॥४३५॥

दमनक आह । कथमेतत् । सो ऽब्रवीत् । अस्ति कस्मिंश्चिद्वनो २५